

Full diocesà

16 de desembre del 2018

p5 – Record del pas de sant Òscar Romero pel bisbat de Vic

p6 i p7 – Informació sobre la polèmica de les immatriculacions

Càritas
Diocesana de Vic

**Aquest Nadal
sigues part
de la solució
contra la
pobresa**

«Germans, viviu sempre contents en el Senyor»

Diumenge III d'Advent / Cicle C

Lectura de la profecia de Sofonies

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans; el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

(3,14-18a)

Salm responsorial

Aclama'l ple de goig.

Perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.

(Salm 12)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repetixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així, la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

(4,4-7)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres.» Entre els qui anaven a fer-se batejar hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: «I nosaltres, mestre, què hem de fer?» Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert.» Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?» Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada.» La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell

us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga.» Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

(3,10-18)

«La gent preguntava a Joan: "Així, doncs, què hem de fer?" Ell els responia: "Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres"»

Un model pastoral

Jean Hakolimana, prev.

Entre la teologia i la pastoral existeix una diferència d'accent i una dependència vital. La claredat dels principis teològics no pot desconnectar d'una comprensió acurada de la realitat. Habitualment, una teologia desconnectada sol engendrar una pastoral confusa. D'aquí la grandesa del mètode del Baptista. Teològicament, convidava a preparar els camins del Senyor. El seu encert s'aprecia quan passa de la idea a la pràctica pastoral, és a dir, a la vida diària de la gent. El venien a veure persones en situacions vitals molt diferents. Tot i això, a cadascú l'ajudava a traduir la gran idea en la seva vida particular. Aquesta hauria de ser la nostra pràctica pastoral.

Tal com subratlla el papa Francesc, la nostra pastoral falla aquí. Sovint contínuem fent només teologia allà on hauríem de començar a fer pastoral. «Existeix una tensió bipolar entre la idea i la realitat. La realitat simplement és, la idea s'elabora. Entre l'una i l'altra s'ha d'instaurar un diàleg constant, evitant que la idea acabi separant-se de la realitat. És perillós viure en el regne de la sola paraula, de la imatge, del sofisma. D'aquí que calgui postular un principi: la realitat és superior a la idea. Això suposa evitar diverses formes d'amagar la realitat: els purismes angèlics, els totalitarismes de la relativitat, els nominalismes declaracionistes, els projectes més formals que reals, els fonamentalismes ahistòrics, els eticismes sense bondat, els intel·lectualismes sense saviesa... La idea desconnectada de la realitat origina idealismes i nominalismes ineficaços, que, tot al més, classifiquen o defineixen, però no convoquen» (EG, 232).

La imatge

Què hem de fer? La pregunta que feien a Joan recorda que la conversió personal ha d'acompanyar la vinguda del Senyor: cal fer alguna cosa i cal canviar allò d'abans. Abans de festes ens hem d'aturar no sols per decidir què hem de portar a la taula o a quin lloc hem de passar les vacances, sinó, primer de tot, per decidir com ha de ser la conversió que manifesti que el Senyor ve a nosaltres.

Sant Joan Baptista predicant (1505). Rafael

Agenda

Lit. hores: Setmana II

17 dilluns

—Santa Yolanda
—Sant Joan de Mata
—Sant Llützer de Betània
Inici de les fèries privilegiades d'Advent
Gn 49,1-2.8-10/Salm 71/Mt 1,1-17.

18 dimarts

—La Mare de Déu de l'Esperança (popularment de la O)
—La Mare de Déu de la Perseverança (Arenys de Mar)
Jr 23, 5-8/Salm 71/Mt 1,18-24.

19 dimecres

—Santa Eva
—Sant Urbà V
Jt 13, 2-7. 24-25a/Salm 70/Lc 1,5-25.

20 dijous

—Sant Domènec de Silos
—Sant Macari
Is 7,10-14/Salm 23/Lc 1,26-38.

21 divendres

Sant Pere Canisi
Ct 2,8-14 o bé So 3,14-18a/Salm 32/Lc 1,39-45.

22 dissabte

Sant Zenó
Sant Demetri
1Sa 1,24-28/1Sa 2,1-8/Lc 1,46-56.

23 diumenge IV d'Advent, cicle C

Santa Victòria
Sant Joan de Kety
Sant Benjamí
Mi 5,1-4a/Salm 79/He 10,5-10/Lc 1,39-45.

Restaurada la façana de l'església del Carme de Vic

Joan Mir, prev.

El propassat dia 2 de desembre, amb motiu de la visita pastoral, el senyor bisbe va beneir, acompanyat d'una nombrosa presència de feligresos i amics de la parròquia i dels mossens, les obres de restauració de la façana de l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme de Vic.

És un goig poder compartir aquesta notícia amb tots els lectors del Full Diocesà, amb tots els fidels de la diòcesi i totes les persones que estimen l'art religiós. Pel que se sent a dir, la restauració és elegant i n'hem de donar les gràcies als qui hi han intervingut tant en l'assessorament artístic –la Comissió Diocesana per al Patrimoni Cultural– com en la realització tècnica –els tècnics i els diversos professionals– que hi han treballat des del juny passat.

Per a sufragar les despeses –ja falta poc per a cobrir la totalitat del pressupost– s'ha comptat amb la col·laboració econòmica generosa dels feligresos i amics de la parròquia i d'un parell d'institucions amb seu a la ciu-

tat de Vic i que estimen la parròquia i l'ajuden sempre que cal.

En aquests temps de dificultats econòmiques per a moltes persones, potser és bo de dir que aquestes obres que s'han fet no són de lluïment sinó per a salvar, a parer dels tècnics, els elements de pedra que ornamenten la façana i que, en alguns punts, patien un deteriorament pràcticament total i suposaven un perill per a les persones que entraven a l'església. S'ha aprofitat l'avinentsa per a instal·lar un nou vitrall a la rosassa de la façana, que és una representació moderna de l'escut del Carmel. També s'ha rehabilitat l'atri de l'església i s'ha sanejat el mur de pedra i la reixa que hi ha a l'exterior de l'edifici.

Ara, a la feligresia i als amics de la parròquia del Carme ens falta fer encara el més difícil: procurar que la nostra comunitat parroquial es vagi renovant i vagi essent, tal com ens va exhortar el senyor bisbe, una comunitat acollidora i missionera. Que la Mare de Déu del Carme, patrona de la parròquia, ens hi ajudi.

Recés d'Advent per a joves

Els pròxims 22 i 23 de desembre

Joves, us convidem a viure el temps d'Advent preparant-nos junts per al Nadal.

Un temps d'espera diferent de totes les esperes. És el cor de Déu que ens espera i l'Advent ens convida a viure el misteri d'un Déu que ens cerca i ve a trobar-nos: ve a cercar-te a tu, a mi, a cada un de nosaltres, perquè senzillament ens estima. El deixaràs entrar? El repte és silenciar totes les distraccions que ens envolten i deixar-nos trobar. Si vols un Nadal diferent, prepara el teu cor per a viure'l com mai!

Dades:

Lloc: Casa d'espiritualitat Marc Castanyer, els Hostalets de Balenyà.

Preu: 35 €.

Comença el dissabte 22 a les 9:30 h i finalitza el diumenge 23 a les 17,30 h.

El preu inclou allotjament i tots els àpats menys el dinar del dissabte, que s'ha de portar.

Per a inscriure-us-hi podeu fer-ho: a la web de la Delegació (www.jbvic.com), al correu electrònic joves@bisbatvic.com

o al telèfon 609 32 33 74.

Sant Òscar Romero a Gombrèn: trobades que t'impregnen

Joan Sanglas, prev.

Segur que en la vida tothom ha tingut trobades amb alguna persona de les quals ha sortit impressionat. La trobada amb la persona que em va edificar serenament i profundament fou amb qui el dia 14 d'octubre passat va ser declarat sant, Mons. Òscar Romero, bisbe dels pobres (el Salvador). Com va ser aquesta trobada? Jo regentava la parròquia de Gombrèn, on hi ha la casa nadiua de sant Francesc Coll i Guitart, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, «les monges del Pare Coll». Mons. Òscar Romero coneixia la congregació de dominiques perquè al Salvador hi ha unes comunitats d'aquesta congregació. El Pare Coll va ser beatificat a Roma el 29 d'abril de 1979. Allà ens aplegàrem un bon nombre de feligresos de Gombrèn i altres devots amb tot el seguici de persones de tot al món adherides a les dominiques. Mons. Romero també hi assistí, auxiliat per l'arquebisbe de Tarragona, Josep Pont i Gol, ja que Òscar havia perdut la maleta. Aleshores no ens vam conèixer. Ell es quedà a Roma per a unes diligències no gaire afortunades. Fou el dia 10 de maig que Òscar Romero, de retorn de Roma, passà pel bisbat de Vic. Acompanyat de les monges del Pare Coll, aquestes li facilitaren la visita a la casa on va néixer el beat, la pica baptismal i el temple parroquial de Sant Pere de Gombrèn. Quan les religioses em digueren que hi havia Mons. Romero i que els obrís el temple parroquial, em vaig sentir ben desconcertat, perquè seguia atentament el seu testimoni de fe i compromís amb el poble del Salvador que estava en guerra civil. No esperava aquesta oportunitat. Ens saludem, entrem al temple, preguem junts amb silenci i respecte. El seu rostre i el seu silenci profund m'emocionà, tinc un màrtir al costat!; ho preveiem. A la sortida del temple, els qui ens acompanyaven ens dei-

xaren fer el camí cap a la casa del Pare Coll amb la intimitat per al diàleg entre ell i jo. Em sentia molt poca cosa davant la seva presència, la seva mirada cap a l'infinit, els seus sospirs parlant de la seva gent que sofria tant al seu país. Els seus ulls s'abaixaren cap a terra quan insinuava les seves gestions a Roma, trist i preocupat. Continuàvem carrer avall i les paraules d'esperança i valentia «fins allà on el Senyor em digui», sorgien de la seva boca més enèrgiques que mai sense cap expressió d'odi o venjança. Em va marcar de veritat, com em recà deixar-lo i no poder acompanyar-lo al santuari de la Mare de Déu de Montgrony.

El dia 24 de març de 1980, després del sermó de la missa que celebrava al seu país, Mons. Romero va rebre un tret al cor i morí assassinat en defensa dels més pobres i deseparats del país i del món sencer.

Aquesta mort em dolgué profundament. La setmana santa de 1980, en totes les celebracions vaig fer memòria del màrtir Òscar Romero. Em costà més referenciar-lo en la Vetlla Pasqual, perquè estava amb el cor adolorit, però també va ser el dia que amb més claredat ressonaren les paraules que havíem compartit. La resurrecció del Senyor fou un clam de victòria compartida amb els qui més necessiten en aquest món. No m'estranya veure'l sant, potser ell hi renunciaria.

Sant Òscar Romero, moltes gràcies, intercediu per nosaltres.

Fe d'errates

En el full suplement sobre les aportacions del Domund, hi havia de figurar el següent: Parròquia de la Seu de Manresa, 311,45 euros. Parròquia de Montserrat de Manresa, 121,23 euros.

La immatriculació dels temples catòlics ha estat un procés no arbitrari i completament legal

La Seu de Manresa, propietat del bisbat, no ha estat immatriculada.

Les darreres setmanes, l'Església ha estat notícia en els mitjans de comunicació per haver immatriculats esglésies i altres temples catòlics, és a dir, per haver-los inscrit al Registre de la Propietat en el seu nom. Algunes persones han acusat els bisbats de Vic i Solsona i l'Església en general d'apropiació, expropiació i, fins i tot, espoli. Lluny d'això, l'Església només ha immatriculats les esglésies i els espais de culte que eren seus, seguint estrictament l'ordre legal establert, i amb l'únic objectiu de donar seguretat jurídica a un fet, la propietat d'un espai concret, que ningú (en principi) no hauria de posar en dubte, ja que es tracta d'esglésies i espais de culte que sempre han estat considerats de l'Església, i sostinguts i cuidats per l'Església i els seus fidels, per a l'ús comú de tots ells.

Aquest article pretén explicar de manera clara i entenedora com ha estat el procés d'immatriculació de béns de l'Església i procura demostrar que no s'ha fet mai arbitràriament, sinó tenint en compte la legalitat vigent i aportant tota la documentació necessària.

En primer lloc, cal aclarir que **una immatriculació és la primera inscripció d'una finca en el Registre de la Propietat**. Quan s'immatricula una finca, per tant, significa que cap altre titular no la tenia registrada en el seu nom anteriorment. La immatriculació, doncs, no dona la propietat: la reconeix; aquest temples immatriculats han estat propietat de l'Església des del seu origen. Tanmateix, la presumpció de propietat

que ofereix aquesta inscripció pot ser desvirtuada per aquell que demostrï un millor dret. Per tant, donat el cas que s'hagués registrat indegudament una església o una ermita propietat d'un particular, l'Església seria la primera interessada a esmenar-ho i corregir l'error.

Des de l'any 1861 —que és quan va crear-se el Registre de la Propietat— el Reglament hipotecari estableix en el seu article 5 que no es podien inscriure «els temples destinats al culte catòlic». La raó de fons és que no es considerava necessari per la pública notorietat del domini de l'Església sobre els seus temples. En canvi, sí que podien estar inscrits altres temples d'altres confessions religioses o de titularitat privada.

«Durant 137 anys, l'Església Catòlica no va poder registrar els seus temples, a diferència dels particulars i de les altres confessions religioses»

Aquesta prohibició d'immatricular les esglésies i temples per part de l'Església s'aixeca l'any 1998, en considerar-se «inconstitucional» (Reial Decret 1867/1998, de 4 de setembre), i **entre 1998 i 2015** (quan es va eliminar aquesta possibilitat), **l'Església va poder immatricular les seves esglésies**, seguint una possibilitat legal (la de la **immatriculació per certificació**), que ha utilitzat per a tota la resta de finques que no fossin temples, des de l'any 1863, passant per la II República i fins a l'any 2015. Per tant, és fals que sigui un «privilegi» de l'època franquista.

Contràriament al que s'ha dit, el procés d'immatriculació per certificació és lent, perquè, abans d'anar al Registre, **cal reunir tota la informació que acrediti la titularitat**

eclesial del bé immoble, preparar el dossier de l'immoble amb tota la documentació, etc. Aquí, cal remarcar, a més, que a partir d'una disposició de l'any 1996 (*), per a immatricular una finca en els Registres de la Propietat s'havia d'acompanyar imperativament el certificat descriptiu i gràfic del Cadastre totalment coincident amb el certificat d'immatriculació, i **no es podia immatricular una església només amb el certificat del bisbe**, contràriament al que s'ha dit.

«El procés d'immatriculació per certificació és lent, perquè, abans d'anar al Registre, cal reunir tota la informació que acrediti la titularitat eclesial del bé immoble, i aquesta ha de ser coincident amb el cadastre»

Per tant, la immatriculació no és un procés arbitrari i sense garanties, sinó que **cada vegada que l'Església ha registrat una església ha presentat una documentació que provés que allò era de titularitat eclesial i que coincidís totalment amb la informació del Cadastre**. Tot això, d'acord amb la legalitat vigent i amb la supervisió professional d'una pluralitat de tècnics independents i imparcials, com ara tècnics del Cadastre i els del Registre de la Propietat.

D'altra banda, **si es consulta la llista de temples i espais de culte immatriculats pel bisbat de Vic** entre els anys 1997 i 2015 fet públic per diversos mitjans de comunicació, es veurà que **no hi figuren totes les esglésies del bisbat**, sinó una part. Això succeeix perquè hi ha esglésies i espais de culte que encara no han estat immatriculats —com la cate-

dral de Vic o la Seu de Manresa, per posar dos exemples d'edificis singulars— o bé consten en el Registre a nom del bisbat per altres títols (cessió, donació, compra, etc.).

Per tot això, la immatriculació d'esglésies duta a terme entre els anys 1997 i 2015 ha estat un procés no només completament legal i no arbitrari sinó també rigorós, ètic i de bona fe, que pretén garantir l'ús públic d'aquests temples; i, en cap cas, pot considerar-se una apropiació, ni una expropiació, ni molt menys un espoli: l'Església només ha registrat el que documentalment li constava com a propi i que, recordem, no tenia cap propietari anterior al seu nom. Hi ha moltes esglésies propietat de particulars, que evidentment són i seran de propietat personal i particular.

Igualment, la voluntat del Bisbat és procurar mantenir tots els espais en bones condicions, per al culte i l'ús comú, sempre al servei del poble i de l'Església. Prova d'això és Episcopus, el projecte que ha impulsat el Bisbat per tal de recuperar el patrimoni espiritual, històric, artístic i cultural i fer-lo més accessible a la societat, aprofitant la commemoració de quatre dates importants per a la diòcesi i Catalunya.

Per últim, **els béns eclesials** —si guin del tipus que siguin— **reverteixen i es fan servir per als usos propis de l'Església**, és a dir, aquelles finalitats pròpies que marca el Codi de Dret Canònic: sosteniment del culte, sosteniment del clergat tasques pròpies de l'Església i obres de caritat, i no haurien de servir mai com a font de riquesa o acumulació de béns.

L'Església
només ha
registrarat
els temples
que li constaven
com a propis

Glossa

Pregar i estimar

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'espera del Senyor ha de ser joiosa i vigilant i, al mateix temps, compromesa. L'esperança cristiana és sempre una esperança activa. Qui de veritat espera el Senyor viu especialment en la pregària intensa i en l'amor actiu envers Déu i els germans.

Qui prega amb veritat cerca la voluntat de Déu i la seva gràcia. En la nostra vida cristiana hi ha sempre el perill d'anar per senders tortuosos que, iniciats àdhuc amb certa bona voluntat, ens van allunyant de la voluntat de Déu. Aquests senders porten al tancament als altres i, juntament amb això, a l'autosuficiència, a l'orgull disfressat de seguretat obstinada. Per això, sempre necessitem la pregària autèntica que ens porti a la recerca de la voluntat de Déu. És el que anomenem el discerniment, que és un do que hem de demanar al Senyor, a fi que els nostres peus no vagin per camins d'idolatria (cf. Sl 139,24). Necessitem imperiosament avançar més i més per aquest camí fet d'oració, reflexió, lectura i escolta de l'altre que ens expressa un bon consell, perquè «la vida actual ofereix moltes possibilitats d'acció i distracció, i el món les presenta com si totes fossin igualment vàlides i bones» (Francesc, *Gaudete et exsultate*, 167). La recerca de la voluntat de Déu va unida a la petició

humil de la gràcia de Déu, perquè hom se sap feble i pecador. És la humilitat que allunya de l'orgull i obre el cor a l'acció de l'amor de Déu.

El qui està atent al Senyor que està venint és atent a la caritat activa envers els seus germans. L'amor és l'únic camí que porta al Senyor. El sender que s'inicia en el desamor i en el tancament al perdó gratuït i incondicional, mai no arribarà al Senyor. L'actitud, doncs, d'espera vigilant del Senyor ens demana estar atents a la nostra actitud envers el proïsme, començant pels de casa nostra i de la nostra família. La vinguda del Senyor es prepara amb amor i servei. ¿Estem realment omplerts d'amor, de caritat i de sol·licitud envers els nostres pròxims? ¿Sabem ajudar els altres, som sempre promptes a fer-ho? Aquest dies previs a Nadal són temps propici per a mirar com està el nostre cor respecte a les persones amb les quals convivim. Que tot bri de tancament, d'aïllament, de rancúnia sigui arrencat i transformant en perdó, en mà estesa, en somriure, en abraçada fraternal i amorosa. I no oblidem el que ens ensenya Jesús: el nostre pròxim és el qui trobem necessitat en el nostre camí, sigui qui sigui (cf. Lc 19,25-37).

